

Sygn. akt *XVII AmE 110/13*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący: **SSO Ewa Malinowska**

Protokolant: sekretarz sądowy Patrycja Żuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 października 2014 roku w Warszawie sprawy

z odwołania (...) **spółka z ograniczoną odpowiedzialnością E. M. 8” spółki komandytowej z siedzibą w G.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

z udziałem (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w R.**

o zawarcie umowy sprzedaży energii elektrycznej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 15 lipca 2013 roku nr (...) (...) (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że orzeka o zawarciu między (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością E. M. 8” spółką komandytową z siedzibą w G. a (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w R. umowy sprzedaży energii elektrycznej w oparciu o treść projektu „Umowy sprzedaży energii elektrycznej wyprodukowanej w odnawialnym źródle energii” nr (...), przedłożonego przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w R., która stanowi integralny załącznik do decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 15 lipca 2013 roku nr (...) (...) (...) z tym, że poza § 4 punkt 2.5, § 6 i § 9 projektu wykreśla § 4 punkt 1.3, § 4 punkt 1.4 oraz § 4 punkt 1.6 projektu;

II. zasądza od pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz powoda (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością E. M. 8” spółki komandytowej z siedzibą w G. kwotę 477 zł (czteryście siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSO Ewa Malinowska

Sygn. akt: XVII AmE 110/13

UZASADNIENIE

W dniu 15 lipca 2013 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydał decyzję nr (...) (...) (...) mocą której orzekł o zawarciu pomiędzy powodem (...) sp. z o.o. E. M. 8 sp. k. w G. a zainteresowanym (...) S.A. w R. umowy sprzedaży energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii tj. w turbinach wiatrowych zlokalizowanych w miejscowościach B., D., O. i D.. Umowa przewidywała m. in., że powód obowiązany będzie sporządzać i przekazywać prognozy energii wytwarzanej w odnawialnym źródle energii, jak również zobowiązywała powoda do stosowania w pełnym zakresie Instrukcji Ruchu i Eksploatacji Sieci Dystrybucyjnej.

Prezes URE oparł decyzję na następujących ustaleniach i rozważaniach.

W toku postępowania administracyjnego powód podnosił, iż nie istnieje podstawa prawna obciążania go obowiązkiem grafikowania, jak i bilansowania handlowego wytworzonej energii elektrycznej, a w związku z tym nie istnieje

podstawa prawna do ponoszenia przez niego kosztów związanych z tymi czynnościami. Ponoszenie tych kosztów prowadzi do znacznego zmniejszenia ustawowego gwarantowanego dochodu wytwórcy. W ocenie Prezesa URE wytwórca błędnie przyjmuje, iż nie istnieje podstawa prawna do obciążania go obowiązkiem grafikowania jak i bilansowania handlowego. Błędne jest również stanowisko, że jako uczestnik rynku energetycznego nie posiadający umowy o przesył może zostać zakwalifikowany jako uczestnik (...) Bilansującego. Obowiązki, o jakich mowa nie zostały w przepisach prawa określone w sposób jednoznaczny, co jednak nie oznacza, iż nie istnieją. Prezes URE wskazał, iż wniosku wytwórcy o usunięcie z umowy zapisów dotyczących stosowania postanowień (...) S.A. nie sposób uwzględnić. Podstawą realizacji Umowy jest umowa kompleksowa wytwórcy, której częścią jest (...). Wytwórca musi się stosować do postanowień (...). Nie można tego obowiązku wyłączyć umownie. Dodatkowo nie uwzględniono wniosku wytwórcy o wykreślenie z umowy postanowienia odnoszącego się do precyzyjnej informacji o ilości energii elektrycznej, która będzie podlegała sprzedaży przez wytwórcę (a za taką informację należy uznać przesyłanie przez wytwórcę grafików prognoz wytwarzanej energii elektrycznej). W ocenie Prezesa URE taka informacja jest informacją podstawową. Prezes URE nie uwzględnił również wniosku o nakazanie stronom przeniesienia § 6 projektu do odrębnej umowy o świadczenie usługi bilansowania handlowego. Prezes URE nie może bowiem nakazywać wytwórcy wyboru konkretnego podmiotu odpowiedzialnego za bilansowanie handlowe. Wybór takiego podmiotu należy wyłącznie do wytwórcy. Ponadto, wprawdzie kwestia bilansowania handlowego nie należy do elementów umowy sprzedaży określonych w art. 5 ust. 2 pkt 1 ustawy Prawo energetyczne, a tym samym stawiania takiego wymogu przy zawieraniu umowy sprzedaży jest nieuprawnione, to jednak nie oznacza to braku po stronie wytwórcy obowiązku gratyfikowania oraz bilansowania handlowego wytwarzanej energii elektrycznej. W ocenie Prezesa URE pozostałe zapisy umowy nie były wątpliwośći co do zgodności z przepisami prawa.(k. 4 -7)

W odwołaniu od powyżej decyzji powód wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji w części i orzeczenie o zawarciu umowy sprzedaży energii elektrycznej zgodnie z rozstrzygnięcie zaskarżonej decyzji przy wykreśleniu § 4 pkt 1.3., § 4 pkt 1.4 oraz § 4 pkt 1.6 projektu umowy sprzedaży, ewentualnie o uchylenie decyzji w zaskarżonej części. Powód zarzucił Prezesowi URE naruszenie art. 5ust. 2 pkt. 1 ustawy Prawo energetyczne poprzez orzeczenie o zawarciu umowy sprzedaży bez wykreślenia z niej elementów, które wykraczają poza ustawowo określony zakres umowy sprzedaży energii elektrycznej oraz art. 9a ust. 6 ustawy poprzez uzależnienia możliwości uzyskania gwarantowanego w tym przepisie przychodu wytwórcy energii elektrycznej w odnawialnym źródle energii od przesłanek innych niż przewidziane w tym przepisie lub innych przepisach obowiązującego prawa. W uzasadnieniu podniósł, że powód konsekwentnie kwestionuje stanowisko zainteresowanego, jakoby z przepisów prawa wynikał obowiązek prowadzenia przez powoda bilansowania handlowego wyprodukowanej w należącej do niego elektrowni wiatrowej, względnie ponoszenia przez powoda kosztów świadczenia tej usługi przez inny podmiot. Żaden przepis obowiązującego prawa nie przewiduje wprost obowiązku bilansowania handlowego lub ponoszenia kosztów bilansowania handlowego przez wytwórcę energii w odnawialnym źródle energii . W ocenie powoda istota sporu sprowadza się do tego, że zdaniem pozwanego taki obowiązek można i należy wyinterpretować z przepisów prawa oraz zapisów odpowiednich zaakceptowanych stosownymi decyzjami administracyjnymi pozwanego, Instrukcji Ruchu i Eksploatacji Sieci przedsiębiorstw energetycznych. Zdaniem powoda nie można wbrew językowej wykładni przepisów ustawy domniemywać obowiązku bilansowania handlowego lub ponoszenia jego kosztów przez wytwórcę energii elektrycznej w odnawialnym źródle energii. Za tym twierdzeniem przemawia argument systemowy – ilekroć ustawodawca przewiduje obowiązek zawarcia określonej umowy, to wskazuje na to jednoznaczne sformułowanie. Za stanowiskiem powoda przemawia również istotny argument funkcjonalny. Skoro ustawodawca zagwarantował wytwórcy energii ze źródeł odnawialnych możliwość jej sprzedaży po gwarantowanej cenie, to wywodzenie z przepisów dodatkowych obowiązków prowadziłoby do uszczuplenia przychodu należnego takiemu wytwórcy z mocy samego prawa lub uzależnienia przyznania gwarantowanego mu ustawowo przychodu od przesłanek innych, niż wynikające z przepisów prawa. Powoływany przez pozwanego przepis art. 5 ust. 2a pkt 2 prawa energetycznego dotyczy umowy o świadczenie usług dystrybucji lub przesyłania energii elektrycznej. Nie odnosi się więc do umowy sprzedaży, której zawarcie stanowiło przedmiot postępowania administracyjnego. Powód wskazał również, że jeżeli z przepisów rozporządzenia systemowego miałyby wynikać nieprzewidziany w ustawie prawo energetyczne obowiązek bilansowania handlowego lub ponoszenia kosztów bilansowania handlowego przez wytwórcę energii, to uzasadniona byłaby wątpliwość, czy rozporządzenie jako akt niższego rzędu może uzależniać wykonanie uprawnienia przyznanego

wytwórcom energii od innych przesłanek, niż przewidziane w akcie o randze ustawowej. Odpowiednia Instrukcja Ruchu i Eksploatacji Sieci stanowi część umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji a nie umowy sprzedaży. Nie może zatem wpływać na treść umowy sprzedaży. Z tej przyczyny brak podstaw normatywnych, by wywodzić z treści Instrukcji jakiegokolwiek obowiązku powoda w zakresie sprzedaży energii. Wszystkie ww. argumenty są w równym stopniu aktualne w odniesieniu do kwestii obowiązku sporządzenia i przekazywania prognoz energii wytwarzanej przez powoda. W ocenie powoda ustawa nie uzależnia obowiązku zakupu energii od sporządzenia przez wytwórcę energii prognoz w formie wymaganej w kwestionowanych przez powoda postanowieniach § 4 pkt 1.3, § 4 pkt 1.4 projektu umowy sprzedaży, i dlatego też nie istnieją podstawy do obciążenia powoda tymi obowiązkami. (k. 14 – 20)

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie powielając argumentację zaprezentowaną w zaskarżonej decyzji. Zdaniem Prezesa URE sporne zapisy umowy są postanowieniami niezbędnymi do realizacji tej umowy. Postanowienia te określają obowiązki powoda w zakresie przekazywania zainteresowanemu informacji dot. grafików sprzedaży energii elektrycznej oraz zobowiązują powoda do stosowania postanowień Instrukcji Ruchu i Eksploatacji Sieci Dystrybucyjnej Operatora Systemu Dystrybucyjnego. (k. 54 – 59)

Zainteresowany wniósł o oddalenie odwołania przyłączając się do stanowiska pozwanego. Wskazał m. in., że przepis art. 5 ust. 2 pkt 1 określa elementy umowy sprzedaży. Tak jak wskazuje pozwany elementy te nie tworzą zamkniętego katalogu. Powołany przepis wymaga określenia w umowie sprzedaży ilości energii w podziale na okresy umowne. W ocenie zainteresowanego treść art. 5 ust. 2a pkt 2 ustawy Prawo energetyczne przesądza o leżącym po stronie wytwórcy obowiązku bilansowania handlowego, przy czym powód może dokonywać ww. bilansowania albo samodzielnie albo za pośrednictwem podmiotu trzeciego. Obowiązki te nie stanowią o ograniczeniu prawa przysługującego wytwórcy, lecz są one warunkami jego uczestnictwa w rynku energii elektrycznej. (k. 70 – 71)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) sp. z o.o. E. M. 8 sp. k. w G. jest przedsiębiorcą posiadającym koncesję na wytwarzanie energii elektrycznej.

dowód: okoliczność bezsporna

(...) S.A. jest sprzedawcą z urzędu zobowiązanym do zakupu energii oferowanej przez (...) sp. z o.o. E. M. 8 sp. k. w G..

dowód: okoliczność bezsporna

Powód odmówił podpisania przedstawionego przez zainteresowanego (...) S.A. w R. projektu umowy sprzedaży energii elektrycznej nr (...), wyprodukowanej w odnawialnym źródle energii. Uzasadniając odmowę powód podniósł, że nie istnieje podstawa prawna obciążania go obowiązkiem grafików, jak i bilansowania handlowego wytworzonej energii, a w związku z tym nie istnieje prawna podstawa do ponoszenia przez niego kosztów związanych z tymi czynnościami. Ponoszenie kosztów tego rodzaju prowadzi do znacznego zmniejszenia ustawowo gwarantowanego dochodu wytwórcy energii.

dowód: okoliczność bezsporna

Przedłożony projekt umowy sprzedaży zawierał następujące postanowienia, które zostały zakwestionowane przez powoda:

- § 4 pkt 1.3 zgodnie z którym sprzedający (tj. powód) zobowiązywał się do przekazywania do kupującego (tj. zainteresowanej spółki) w formie pisemnej na każdą dobę „n” Dobowych Grafików Sprzedaży Energii Elektrycznej w tym grafiku wstępnego do godziny 11.45 doby „n-2” oraz grafiku końcowego do godziny 7.15 doby „n-1”;

- § 4 pkt 1.4. zgodnie z którym sprzedający zobowiązywał się do przekazywania do kupującego w formie pisemnej zwykłej Miesięcznych Godzinowych Grafików Sprzedaży Energii Elektrycznej, w terminie do 15 dnia miesiąca poprzedzającego;

- § 4 pkt 1.6 zgodnie z którym sprzedający zobowiązywał się do stosowania w pełnym zakresie Instrukcji Ruchu i Eksploatacji Sieci Dystrybucyjnej.

Powód zakwestionował również te postanowienia umowy, które nakładały na niego obowiązek bilansowania wytworzonej energii a w szczególności § 4.25 i § 6 projektu.

dowód: projekt umowy sprzedaży (k. 15 – 23 akt adm.)

W dniu 9 kwietnia 2013 r. do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki wpłynął wniosek powoda o rozstrzygnięcie w trybie art. 8 ustawy Prawo energetyczne sporu dotyczącego odmowy zawarcia umowy sprzedaży energii elektrycznej z zainteresowaną spółką.

dowód: wniosek o rozstrzygnięcie sporu o zawarcie umowy (k. 1 – 2 akt adm.)

W dniu 15 lipca 2013 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydał decyzję nr (...) (...) (...) mocą której orzekł o zawarciu między powodem a zainteresowaną spółką umowy sprzedaży energii elektrycznej, z wykreśleniem § 4.35, §6 i § 9 projektu.

dowód: decyzja Prezesa URE z dnia 15 lipca 2013 r. (k. 176 – 183 akt adm.)

W dniu 21 maja 2013 r. Prezes URE opublikował Informację nr 14/2013 w sprawie uzależniania przez sprzedawców z urzędu, podpisania z wytwórcami energii odnawialnej umowy sprzedaży energii elektrycznej - od uprzedniego podpisania z nimi umowy o świadczenie usługi operatora handlowo-technicznego.

dowód: okoliczność znana powszechnie

Sąd przyznał moc dowodową wszystkim zgromadzonym w sprawie dokumentom; ustalenia Sądu znajdują uzasadnienie we wszystkich przeprowadzonych dowodach, które zostały powołane przy ustalaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne.

Stan faktyczny w niniejsze sprawie był w całości bezsporny.

Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne w sprawach spornych dotyczących odmowy zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, umowy sprzedaży, umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji paliw lub energii, umowy o świadczenie usług transportu gazu ziemnego, umowy o świadczenie usługi magazynowania paliw gazowych, umowy, o której mowa w art. 4c ust. 3, umowy o świadczenie usługi skraplania gazu ziemnego oraz umowy kompleksowej, a także w przypadku nieuzasadnionego wstrzymania dostarczania paliw gazowych lub energii rozstrzyga Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, na wniosek strony.

W postępowaniu administracyjnym poprzedzającym wydanie zaskarżonej decyzji powód podnosił, że uzależnianie przez zainteresowaną Spółkę zawarcia umowy sprzedaży od wciągnięcia do jej treści postanowień nakładających na powoda obowiązki bilansowania i grafikowania wytwarzanej energii elektrycznej, jak również obciążanie go kosztami związanymi tymi czynnościami, było bezpodstawne. Prezes URE uwzględnił częściowo wnioski powoda wydając decyzję, która wykreślała z projektu umowy postanowienia dotyczące bilansowania handlowego.

W odwołaniu powód nie kwestionował decyzji w tym zakresie; wniósł natomiast o jej zmianę poprzez wykreślenie w projekcie umowy także postanowień dotyczących grafikowania energii.

Przedmiotem niniejszego postępowania był zatem spór co do zasadności odmowy wykreślenia przez Prezesa URE z projektu umowy postanowień regulujących obowiązki powoda związane z prognozowaniem zużycia energii, ponoszenia kosztów z tego wynikających oraz stosowania (...).

Orzekając o zawarciu umowy Prezes URE ocenił, że wprawdzie zbiór elementów umowy sprzedaży, określony w art. 5 ust. 2 pkt 1 ustawy Prawo energetyczne nie zawiera takich obowiązków, ale nie oznacza to braku ich istnienia po stronie wytwórcy; wskazał również, że ich umieszczenie w umowie sprzedaży energii jest niezbędne do jej realizacji.

W ocenie Sądu z takim poglądem strony pozwanej nie sposób się zgodzić.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne dostarczanie paliw gazowych lub energii odbywa się, po uprzednim przyłączeniu do sieci, o którym mowa w art. 7, na podstawie umowy sprzedaży i umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji albo umowy sprzedaży, umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji i umowy o świadczenie usług magazynowania paliw gazowych lub umowy o świadczenie usług skraplania gazu. Umowa sprzedaży energii powinna zawierać co najmniej postanowienia określające: miejsce dostarczenia paliw gazowych lub energii do odbiorcy i ilość tych paliw lub energii w podziale na okresy umowne, moc umowną oraz warunki wprowadzania jej zmian, cenę lub grupę taryfową stosowane w rozliczeniach i warunki wprowadzania zmian tej ceny i grupy taryfowej, sposób prowadzenia rozliczeń, wysokość bonifikaty za niedotrzymanie standardów jakościowych obsługi odbiorców, odpowiedzialność stron za niedotrzymanie warunków umowy, okres obowiązywania umowy i warunki jej rozwiązania.

W wyroku z dnia 24.05.2004 r., XVII Ame 23/00, LEX nr 56379, stwierdził: "W świetle art. 535 i art. 555 k.c. do istotnych postanowień umowy sprzedaży paliw i energii (essentialia negotii), należy określenie przedmiotu sprzedaży (paliwo lub energia), który sprzedawca zobowiązuje się przenieść na własność kupującego oraz ceny, jako świadczenia ekwiwalentnego kupującego. Pozostałe składniki umowy, o których mowa w art. 5 ust. 2 Prawa energetycznego oraz szczegółowo wymienione w tzw. rozporządzeniach przyłączeniowych, są elementami nieistotnymi z punktu widzenia dojścia do skutku umowy danego rodzaju (naturalia negotii). Kwestia zamieszczenia w umowie takich postanowień wynika z obowiązku o charakterze publicznoprawnym, obciążającego, przynajmniej w pierwszej kolejności, przedsiębiorstwo energetyczne i nie wpływa na ważność umowy".

Przytoczone stanowisko SOKiK Sąd w niniejszej sprawie przyjmuje jako własne.

Jak ponadto trafnie zauważono w doktrynie można stwierdzić, że mimo użycia przez ustawodawcę określenia "co najmniej", brak w umowie niektórych elementów wskazanych w wymienionych powyżej przepisach nie oznacza, że zawierana umowa nie dojdzie z tej przyczyny do skutku. Dla ważności umowy sprzedaży wystarczy, że zostanie określony jej przedmiot i - zasadniczo - również cena. (por. M. Gutowski, K. Smagiel, „Komentarz do art. 5 ustawy Prawo energetyczne”, Lex Omega 2010).

Z powyższego wynika, że po pierwsze, przepisy prawa nie uzależniają zawarcia umowy sprzedaży energii elektrycznej od uzgodnienia przez strony kwestii obowiązku sporządzania i przekazywania prognoz energii wytwarzanej przez jedną z nich, po drugie, kwestia tego rodzaju jest obojętna dla prawnej skuteczności umowy sprzedaży. W ocenie Sądu nie istnieje również podstawa prawna do zobowiązania powoda do stosowania przez powoda postanowień Instrukcji Ruchu i Eksploatacji Sieci Dystrybucyjnej Operatora Systemu Dystrybucyjnego do sieci którego przyłączone są urządzenia i instalacje powoda. Słusznie podnosi powód, że przepis art. 9g ust. 12 ustawy Prawo energetyczne wskazuje, iż instrukcja taka stanowi część umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji, a nie umowy sprzedaży. Przepis ten nie może wpływać na treść umowy sprzedaży energii. W konsekwencji nie można wywodzić z niej jakiegokolwiek obowiązku powoda w tym zakresie.

Nie jest zatem słuszne stanowisko pozwanego Prezesa URE, w myśl którego sporne zapisy § 4 pkt 1.3, § 4 pkt 1.4 oraz § 4 pkt 1.6 umowy są postanowieniami niezbędnymi do realizacji umowy. Ciążący na zainteresowanej spółce obowiązek zakupu energii wytworzonej w odnawialnych źródłach energii – wynikający z przepisu art. 9a ust. 6 ustawy Prawo

energetyczne – dotyczy całej wyprodukowanej energii i nie jest zależny od uzgodnienia między stronami prognoz (grafików) wytworzonej energii.

Zarzuty odwołania są tym bardziej zasadne, iż stanowisko pozwanego wyrażane w toku niniejszego postępowania stoi w sprzeczności ze stanowiskiem wyrażonym wcześniej przez Prezesa URE w dokumencie pod nazwą Informacja nr 14/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie uzależniania przez sprzedawców z urzędu, podpisania z wytwórcami energii odnawialnej umowy sprzedaży energii elektrycznej - od uprzedniego podpisania z nimi umowy o świadczenie usługi operatora handlowo-technicznego. Artykuł 9a ust. 6 ustawy - Prawo energetyczne, reguluje kwestie publicznoprawnego obowiązku zakupu energii elektrycznej, a więc materii związanej sensu largo z zawarciem umowy sprzedaży pomiędzy sprzedawcą z urzędu, a podmiotem (wytwórcą) wytwarzającym energię w odnawialnym źródle energii. Powyższy przepis obliguje sprzedawcę z urzędu do zakupu - po średniej cenie sprzedaży energii elektrycznej na rynku konkurencyjnym w poprzednim roku kalendarzowym - oferowanej energii elektrycznej od wytwórcy (posiadającego koncesję lub wpis do rejestru) przyłączonego do sieci na obszarze jego działania. Przedmiotowa regulacja pełni zatem funkcję gwarancyjną, przejawiającą się w spoczywającym na sprzedawcy z urzędu publicznoprawnym obowiązku zakupu oferowanej energii elektrycznej oraz w obowiązku zakupu energii po określonej cenie. Elementy umowy sprzedaży jakie powinny w niej zostać określone zostały zawarte w art. 5 ust. 2 pkt 1 ustawy - Prawo energetyczne. Nie należy do nich kwestia bilansowania handlowego, a tym samym stawianie takiego wymogu przy zawieraniu umowy sprzedaży jest nieuprawnione.

W ocenie Sądu, powołane wyżej stanowisko Prezesa URE należy w całej rozciągłości odnieść także do kwestii uzależniania zawarcia umowy sprzedaży energii elektrycznej od nałożenia na wytwórcę energii obowiązku sporządzania grafików – prognoz zużycia energii.

Ponadto wskazać należy, że § 3 ust. 2 umowy przewiduje, że techniczna realizacja sprzedaży energii elektrycznej na podstawie niniejszej umowy odbywać się będzie na warunkach określonych w niniejszej umowie oraz odpowiednio – umowie o świadczenie usług dystrybucji Kupującego oraz umów kompleksowych sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji sprzedającego. Sąd uznał zatem, że projekt umowy stanowiący załącznik do decyzji zawiera wszystkie konieczne elementy wynikające z art. 5 ust. 2 pkt 1 ustawy - Prawo energetyczne i w dostatecznym stopniu zabezpiecza interesy obu stron.

Z powyższych względów, na podstawie art. 479 indeks 53 § 2 k.p.c. Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji, orzekając o zmianie decyzji zgodnie ze stanowiskiem powoda.

O kosztach orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. w zw. z § 14 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 477 zł tytułem zwrot kosztów postępowania. Na kwotę tę składają się: opłata od odwołania w wysokości 100 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 360 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego w wysokości 17 zł.

SSO Ewa Malinowska